

Arrest

nr. 131 645 van 20 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 mei 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 6 juni 2014 wordt verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn asielaanvraag gehoord.

1.3. Op 28 juli 2014 wordt een overnameverzoek gericht aan de Franse overheden.

1.4. Op 17 september 2014 stemmen de Franse overheden in om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen in overeenstemming met artikel 12, lid 4 van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.5. Op 7 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel op het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : K

voornaam : M.M.

nationaliteit : Djibouti (Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan FRANKRIJK toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Djibouti van Issa-afkomst, vroeg op 19.05.2014 asiel in België. Hij legde geen identiteits- reisdocument voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 03.01.2014 asiel vroeg in Zweden.

De betrokkene werd gehoord op 06.06.2014 en verklaarde dat hij op 04.09.2013 van Djibouti naar Nice (Frankrijk) vloog in gezelschap van een Somalisch sprekende trafikant en met gebruik van een vals paspoort. Na aankomst werd het paspoort volgens de betrokkene door de trafikant in beslag genomen. Vanuit Frankrijk reisde hij vervolgens alleen per bus naar Zweden. De betrokkene vroeg asiel in Zweden en verbleef in een opvangcentrum in "Zudderham". In april 2014 wezen de Zweedse instanties de asielaanvraag van de betrokkene af. De betrokkene verliet Zweden en reisde per bus naar België, waar hij naar eigen zeggen op 17.05.2014 aankwam. Op 13.06.2014 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Zweedse instanties, die ons verzoek op 27.06.2014 afwezen. De Zweedse instanties deelden mee dat een raadpleging van het Visum Information Systeem (VIS) uitwees dat de Franse consulaire diensten in Djibouti de betrokkene een visum, geldig voor een verblijf van veertien dagen tussen 04.09.2013 en 17.09.2013, verstrekten. Ze voegden toe dat Frankrijk op 13.03.2014 instemde met een overnameverzoek van Zweden en dat de betrokkene op 14.05.2014 in Zweden werd geregistreerd als verdwenen met onbekende bestemming.

Op 28.07.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Franse instanties, die op 17.09.2014 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, die in Frankrijk gekend is als K.M.M., geboren op 05.12.1989 en staatsburger van Djibouti.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen.

De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat de Zweedse instanties zijn asielaanvraag afwezen en omdat België het eerste land was dat hij tegenkwam waar men Frans spreekt. Hij uitte tijdens zijn verhoor d.d. 06.06.2014 verzet tegen een overdracht aan Zweden, maar zei niets over Frankrijk. Op 07.10.2014 werd de betrokkene tijdens een bijkomend verhoor gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Frankrijk rechtvaardigen. De betrokkene stelde uitdrukkelijk geen redenen te hebben om zich te verzetten tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Franse instanties.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM

nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria ende mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals eerder vermeld besloot de betrokkene asiel te vragen in België omdat de Zweedse instanties zijn asielaanvraag afwezen en omdat in België Frans wordt gesproken. De Franse instanties stemden in met de behandeling van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal zich bij de Franse instanties dienen aan te bieden en zijn asielaanvraag zal in de Franse taal worden behandeld.

Zoals ook reeds vermeld werd de betrokkene tijdens een bijkomend verhoor op 07.10.2014 gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Frankrijk rechtvaardigen. De betrokkene stelde uitdrukkelijk geen redenen te hebben om zich te verzetten tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Franse instanties.

De Franse instanties stemden op 12.09.2014 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een asielaanvraag kan indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Franse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In het rapport "Dublin II Regulation - National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - France" van december 2012 lezen we dat aan Frankrijk onder de bepalingen van Verordening 343/2003 overgedragen personen toegang hebben tot de asielprocedure en opvangstructuren onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen ("Dublin II Regulation - National Report France", pagina 6, alinéa 1 : "Asylum seekers readmitted to France under the Dublin Regulation have access to the asylum procedure and to reception conditions, like a first time asylum seeker" en pagina 61, alinéa 1).

In het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tót 04.05.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt eveneens gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (AIDA-rapport, pagina 26, alinéa 4 : "Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications. If the asylum seeker comes from a safe country of origin then their application is examined under the accelerated procedure. If the asylum application has already received a final negative decision from the National Asylum Court (CNDA), the asylum seeker may apply to OFPRA for a re-examination only if they possess new evidence (see section on subsequent application)"). In het AIDA-rapport lezen we verder dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, opvang krijgen (pagina 53, alinéa 4 : "...Dublin returnees are treated as regular asylum seekers and therefore benefit from the same reception conditions granted to asylum seekers in the regular or the accelerated procedure").

Kopies van de vermelde rapporten worden bijgevoegd in het administratief dossier van de betrokkene.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 06.06.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene na het verhoor in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest

De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen[^], tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse instanties."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder welkenkinds mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd

vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 5 en 13 EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 3, 5 en 13 EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet aangeeft op welke wijze artikel 5 EVRM, dat het recht op vrijheid en veiligheid waarborgt, door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verant-

woordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap van de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2. Verzoeker betoogt dat vanwege de vele tekortkomingen in de behandeling van asielaanvragen door de Franse overheden er een risico bestaat op direct of indirect refoulement zonder serieuze beoordeling van zijn asielaanvraag en zonder voldoende toegang tot een effectief rechtsmiddel zonder effectieve rechtsbijstand zodat de toepassing van het asielrecht in Frankrijk in strijd is met de aangevoerde bepalingen van het EVRM. Hij verwijst naar het meest recente AIDA rapport over de asielprocedure in Frankrijk.

Het betreft met name een rapport voor Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database", hierna AIDA rapport genoemd, van 4 mei 2014.

Verzoeker betoogt dat dit rapport zeer verontrustend is voor wat betreft de rechten van verdediging en de rechten op een eerlijk proces in het kader van een Dublin-procedure. Hij verwijst naar een aantal uittreksels van het rapport en stelt dat *"asielzoekers dewelke Frankrijk binnenkomen onder de Dublin procedure ten einde hun asielprocedure door de Franse autoriteiten te laten uitvoeren"* worden gediscrimineerd omdat zij geen tijdelijke verblijfskaart krijgen waardoor zij gedurende de hele procedure een illegaal statuut behouden en evenmin is er een grondig en doordacht onderzoek van de asielaanvraag. Verzoeker meent dat hij ook geen beroep kan doen op een degelijke rechtsbedeling en dat de vertrouwelijkheid van het dossier hem niet eens kan worden gegarandeerd. Het non-refoulement-beginsel en het recht op een effectief rechtsmiddel veronderstellen echter bepaalde procedurele waarborgen. Door deze niet te garanderen worden de voornoemde bepalingen van het EVRM geschonden.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich eveneens heeft gesteund op hetzelfde AIDA-rapport. Een aandachtige en integrale lezing van het AIDA-rapport, dat zich in het administratief dossier bevindt, maakt duidelijk dat verzoeker zeer selectief verwijst naar uittreksels die enkel en alleen betrekking hebben op asielzoekers die zich in Frankrijk onder een Dublin-procedure bevinden, of anders gezegd deze uittreksels betreffen enkel asielzoekers ten aanzien waarvan Frankrijk nagaat welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag. Deze asielzoekers krijgen tijdens deze Dublin-procedure, die in wezen een voorafgaand onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat inhoudt, geen toegang tot de Franse asielprocedure en evenmin een verblijfsvergunning, tenzij na de Dublin-procedure blijkt dat Frankrijk verantwoordelijk is.

3.3.2.3. Verzoeker bevindt zich echter niet in die situatie. Immers, verzoeker is een Dublin-terugkeerder ten aanzien van wie Frankrijk reeds ten volle de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn asielaanvraag heeft aanvaard, zoals blijkt uit de bestreden beslissing en wordt bevestigd door de stukken van het administratief dossier. De gemachtigde motiveert dan ook uitdrukkelijk:

"De Franse instanties stemden op 12.09.2014 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een asielaanvraag kan indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen."

Verzoeker komt in Frankrijk dus niet terecht in een Dublin-procedure, maar krijgt meteen toegang tot de Franse asielprocedure en opvangvoorziening, wat wordt bevestigd in de recente rapporten waarop de gemachtigde steunt en die in de bestreden beslissing worden geciteerd, waaronder het voornoemde AIDA rapport:

"In het rapport "Dublin II Regulation - National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - France" van december 2012 lezen we dat aan Frankrijk onder de bepalingen van Verordening 343/2003 overgedragen personen toegang hebben tot de

asielprocedure en opvangstructuren onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen ("Dublin II Regulation - National Report France", pagina 6, alinéa 1 : "Asylum seekers readmitted to France under the Dublin Regulation have access to the asylum procedure and to reception conditions, like a first time asylum seeker" en pagina 61, alinéa 1).

In het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tót 04.05.2014, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt eveneens gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (AIDA-rapport, pagina 26, alinéa 4 : "Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications. If the asylum seeker comes from a safe country of origin then their application is examined under the accelerated procedure. If the asylum application has already received a final negative decision from the National Asylum Court (CNDA), the asylum seeker may apply to OFPRA for a re-examination only if they possess new evidence (see section on subsequent application)"). In het AIDA-rapport lezen we verder dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, opvang krijgen (pagina 53, alinéa 4 : "...Dublin returnees are treated as regular asylum seekers and therefore benefit from the same reception conditions granted to asylum seekers in the regular or the accelerated procedure").

3.3.2.4. Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Verzoeker dient in principe een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Nu verzoeker uittreksels citeert die geen enkele betrekking op zijn concrete situatie in Frankrijk als Dublin-terugkeerder, maakt hij geheel niet aannemelijk dat hij bij overdracht naar Frankrijk een risico loopt op direct of indirect refoulement zonder serieuze beoordeling van zijn asielaanvraag of zonder toegang tot een effectief rechtsmiddel, inclusief rechtsbijstand.

Uit de bestreden beslissing blijkt het volgende: "Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Franse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschaps-recht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens."

De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonde dat hij als Dublin-terugkeerder geen toegang zal hebben tot de Franse asielprocedure en opvangvoorzieningen noch aantoonde dat er sprake is van systemische tekortkomingen in deze asielprocedure en opvangvoorzieningen.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 7 oktober 2014 expliciet werd gevraagd of hij redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die een verzet van de overdracht naar Frankrijk rechtvaardigen. Verzoeker gaf daarbij aan geen redenen te hebben om zich te verzetten tegen een behandeling van de asielaanvraag door de Franse overheden. Dit wordt in de bestreden beslissing ook zo weergegeven: "Op 07.10.2014 werd de betrokkene tijdens een bijkomend verhoor gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Frankrijk rechtvaardigen. De

betrokkene stelde uitdrukkelijk geen redenen te hebben om zich te verzetten tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Franse instanties.”

De gemachtigde besluit: *“Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

3.3.2.5. Concluderend wordt vastgesteld dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Frankrijk niet aantoonst. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk in Frankrijk het slachtoffer zal worden van een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM en evenmin toont hij aan dat de algemene situatie voor Dublin-terugkeerders in Frankrijk, in het licht van de door hem geciteerde rechtspraak van het EHRM, een voldoende zwaarwichtige en op feiten berustende grond vormt om aan te nemen dat hij als asielzoeker een reëel en actueel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, zodat een overdracht naar Spanje strijdig zou zijn met die bepalingen.

Prima facie wordt geen schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Evenmin toont verzoeker aan dat de gemachtigde de bestreden beslissing op basis van de voorliggende gegevens onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft genomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet op eerste zicht.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat op eerste zicht hier niet het geval is.

De aangevoerde grieven zijn op het eerste zicht ongegrond en bijgevolg is het middel niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES